

אלה - האהבה והחיים

אלה אהבה - התאמת אהבה אק הזול שני, מכיון שקל זי יתני
אצבר איתך ובהאמת ששמתך עדיין נאווה כל אחד מאתנו, אהבייך ואהובייך.

אלה - בתיך הבודדים, ככל שנסה תקצרות ודבר בתקומה שונים:
אנני מתחל לאדין-צבי ואת' בקידול, מתוכה ומורה בביה'ם היסודי,
מכנה ודבר קליים, נאווה ומספר א נודו מחבר-הדמים "שדגה" קליה בקידול,
ובלנים הגמנוקת אמת וסיפא בתחום ההיסטי - התח' לטיה, דנק "צייק"
ואספ' בלטה-אנסנצ'ז, קנה האמת והתמסות זה בשלטיק הגמנוקת.

אלה - אני יוצר להיית אבה, מסורה ומקצרות בכל התחומים לדסקר בהם.
אק בתמים אהב, שאינו מאצב כמקצוד, אק הוא התשובה דימב, ואינו
ניתן אליטה, הוצ'ת, ובו אין אק מתמדים.
מקצוד: "אמה" .

אז בתורה מקצוד זה, הינו השלש והמאגר אכל דבולטיק בתשק השנים.
היית אלה אכלים - מילדים דנק נודר ודצ אקליים.
אק בדיקו היית אלה שאנו - איילת, רומז, מדין ודין.

אלה - התהליך הטבדי בהתפתחה והתבטלה של בני-אדם, הינו:
1. דצ איל התבטלה - האמנה שאלה נאבא הו אשלים משלמים.
2. מילי ההתבטלה - ההבנה שהנריז, הו בני-אדם דגילוי, קלג ופז
ניש אהם תסנוקת כמו אכל איל נאילה אהבים.

אלה - אצ'י, ואני מאמין שיש אצ'י אה"י, קרה תפליק שנה, בתבוא.
1. דצ איל ההתבטלה - קיבאית כמאכן מאו, אה כל מה שקיבאית. מילק ומאבא.
2. מילי ההתבטלה - ככל שנהיית בוגר, השלש אצ'יקר ביקויות.
אסביבה, הבנת דצ כמה בתי-אצ'י, אנחנו, שנתאנו אהנוים התבונים.
ככל שתאפו השנים, הבנת, איצ'י כנה נהיית אני אהיית יאצ'יב.

אימוש, אהובת חיי

... בלילה זה מופיע ככאב פיזי חד וחותר - הגעגועים ...
אני כבר כל-כך מתגעגעת אליך, ומייסר אותי לחשוב שזו רק
ההתחלה ...

איך, איך אמשיך להתגעגע כך חיים שלמים ? !
אני מתגעגעת לליטופים החמים שלך, למגע עורך הנעים והחלק הזה.
רוצה כל-כך לספר לך, לצחוק איתך, לריב איתך, להתפייס -

אני נושאת אותך איתי כל הזמן, אך שתיקתך כל-כך רועמת !
דברים כל-כך טריוויאליים, יומיומיים כאלה מצליפים פתאום כמו שוט -
ללכת למשרד שלי בת"א ולעבור בדרך ליד "אלכסנדר" ...
אפילו הליכה לספר שלי מלווה בחרדה גדולה, שלא יגיד את המשפט
הקבוע שלו: "אני יודע, לא קצר מדי, אמא שלך אומרת שקצר מאוד
זה משמין", ולעבור דירה ... איך אעבור עכשיו דירה, כשאת לא
מנצחת על המבצע ...
ובכלל איך - - -

אנחנו הדחקנו את האפשרות שתלכי לנו, פשוט לא היינו מסוגלים
לחשוב איך נוכל בלעדייך.
את גם היית לאורך כל השנים האלה תמיד כזאת מנצחת, שלא יכולנו
לחשוב על האפשרות שהפעם המחלה היא זו שתכריע אותך.

מסביב נראה, שהחיים אצל כולם ממשיכים, ורק אצלנו הם כאילו
נעצרו, כזו מן תחושה שאנחנו בעצם על "Hold", והחיים ממשיכים
לעבור לידינו, ולא ממש בתוכנו, מין תחושה כזאת של להישאר בתוך
ספינה בלי רב-חובל.

אני מנסה בכוח להמשיך לתפקד, לעבוד, לחזור לחיים, כמו
שלימדת אותנו, כמו שהיית רוצה, בלי לרחם על עצמי, אבל בתוכי,
אצלי בפנים, אני כל הזמן רק זועקת: "אמא !"
איך נמשיך בלי האהבה הזאת, בלי הדאגה הזאת, בלי הידיעה שאת
כל הזמן דואגת וחושבת ובעיקר נמצאת בשבילי ...

את, אימוש, כל-כך האמנת בתיאוריה של אדלר שגורסת, כי
ממשבר אפשר לצאת מחוזקים או נחותים והבחירה היא בידינו,
ומדהים איך הצלחת להתרומם ולצמוח מכל משבר, ואף פעם לא
השתמשת באיזה שהוא משבר כתירוץ לנחיתות, אלא ההפך - עם
השנים רק גדלת וגדלת ...

ואני יודעת, שגם עכשיו היית רוצה שאנחנו נמשיך ונצמח ושחלילה
לא נישבר, אבל איך . . . איך עושים את זה . . . אני מסתכלת מסביב,
ויש שם כל-כך הרבה אימהות, ואני כל-כך מקנאה . . .
לא מובן לי, איך אפשר לקחת אמא דווקא ממי שיודע להשתמש בזה
כל-כך טוב. אני נעה בין כעס גדול לבין תחושת הודיה על שהתמזל
מזלי להיוולד בכזה בית ולכזו אמא.

את לימדת אותי אמא, מה זו אהבה טוטאלית, אהבה ברורה
מאליה, שאינה תלויה בדבר. תמיד, תמיד ידעתי שלא משנה מה
אעשה, איך אתנהג ומה אגיד - תמיד, תמיד תהיו בשבילי, את ואבא.

מאז שהייתי ילדה קטנה, זכורה לי תחושת הגאווה, שיכולתי לחוש
בה בזכותך. כשפתחו, למשל, את תיבת איגרות הברכה בגן, בראש
השנה, ישבתי מצפה ונינוחה, כולי התרגשות, וכבר אז ידעתי, שיהיו
לי שם המון ברכות...בחג השבועות - תמיד הרגשתי שהזר שלי הכי
יפה, בפורים - ידעתי, שהתחפושתי שיצרת עבורי במשך ימים ולילות
תהיה כל-כך יפה ומיוחדת, ובט"ו בשבט - ידעתי ש"עוגת העץ"
שעשינו יחד תקצור מחמאות רבות.
ידעתי כבר מגיל צעיר, ואפילו בדברים שכביכול לא-חשובים, לדאוג
לתחושת הביטחון מתוך האהבה הגדולה שהרעפת עלינו.

את כל אלה עשית, לא מתוך "שוויץ" ולא כדי להיות "הכי טוב". אלה
דברים שיצאו אצלך כל כך בטבעיות, פשוט רצית לעשות לנו טוב בכל
רגע ובכל דבר . . .
את היית כל-כך "אמא", עד כי בשנים האחרונות - אבא, ואפילו
סבתא, קראו לך "אמא".

המילה האחרונה שאמרת לי, אימוש, הייתה "תודה".
כמובן, שמבחינתי ל"תודה" הזאת לא היה מקום. לעונג היה לי להיות
לידך בכל רגע שיכולתי.

מייסרת אותי המחשבה, שאני היא זו שהייתה צריכה לומר את
התודה. ואני אכן כל-כך מודה לך על ילדות נפלאה, על בית חם, על
תמיכה, על חברות ועל עידוד. על בית שפתחת לחבריי ועל שהיית לי
מקור לגאווה. על בית שיש בו הרבה שמחה וצחוק ולא חיים בו את
המחלה.

כמו כן, אני אסירת תודה לך על כך, שאפילו ממיטת חוליך, תוך שאת סובלת ייסורי תופת, ידעת להגיד לי דברים מדהימים שקצת מקילים עליי את ההישרדות בתוך כל האופל הגדול הזה.

שבועיים שלפני שנלקחת מאתנו, ארגנת לי מסיבת יום הולדת 30 נהדרת. יום הולדת שלא אשכח לעולם. למרות ששכבת בבית החולים הצלחת ליזום אירוע מקסים, עד כי אפילו הרופאים לא עמדו בפנייך ושיחררו אותך לכמה שעות, על מנת שנוכל לחגוג יחד במסעדה, כפי שכל-כך רצית.

אפילו בימים האחרונים לחייך רצית בכל מאודך לעשות לנו טוב.

שמחה על האנשים הקרובים לי שהכירו אותך, ולא ברור לי איך אצליח להכניס לחיי אנשים שלא הכירו אותך . . .

מקווה, אהובתי, שאת סוף-סוף נחה, ושמלאכי עליון שומרים עלייך כמו שרק לך מגיע.

אזכור אותך, אכאב אותך, אוהב אותך תמיד -

איילת

